

חלבות ראש השנה סימן תקצ

(כא) לעשנות הכל בשתי בעשיותו. ואכן לשנוות: ה אם סעג מרי'ת בונשימה אסת. י"א. לירש מי שאומר (כב) שלא י"א: ו' אם הארכך בתקיעת אחרונה של תשר'ת בשערו שתי תקיעות כדי שתפעלה לשם תקיעת אחרונהה של משר'ת ובשביל הראשונה (כג) של תש'ת, לא עולחה לו (כד) אלא בשביל תקיעת אחרונהה (כה) יריש אמורים שאפלו בשוביל אחת לא עולחה לו: הגה ואמ' קע (כו) תקיעת אחת בין שני סדרים והתנה שעיניה פן סדררים הלא תגוכין פעלה לי אוקה תקיעת. י"א (כז): ז' אם טעה בתשר'ית ואמר שפְּקָע שני שברים טעה ומהihil לךיע. י' אם נזנ'ר מנד יתקע (כח) (כט) שבר אחר, ו' אם לא נזנ'ר עד (כח) שפְּקָע הפטועה שתחזיל בה בטעות לא הפסיד בתקיעת קראשינה שפְּקָע, אלא חזר ותקע שלשה שברים ומריע ומתוקע. אבל אם (כט) ארע בהש'ת או מר'ת, הפסיד גם תקיעת

באר היטוב

לאפשר עלי' פ' שפט בכם ושימה אסורה, והרי שלא בקרה ספקה לא מתחן על קידרזה ויטר עטמו דאשכחנה בסוגר פשר'ית א' אל' גולב קדרה זו נזנחה בין מתקע בצענו, ובמקרים של א' ריצה בתקפה כל מה דאסף, עכ' (ט') שבר אחים. טוט' ספק שאצחה ב' שקרים, עכ' י'

באור הלה

גמ-בן (ט) לא ישנו מנגנון, וzapflo לפי מנגנוןו אםossa בקשישה כחיה, zapflo לא כהר ולא זמורי). אולם בבר הוקט שאנדרז'ר בראט לעיל דילזון נבלע פון גונגן לישוט שאנדרז'ר בראט מער פוחת גול אל עד בכללו אריך לששות התקעה לוחות כחיה, ראי לאו כי אפלטן בריעדר איטי יוזא:

הפרק א' שקרים קרייזה בפעם אמת, ראם נקפני כהונע עד שיאר קדום אמת שלא צא. דאיין באן לא ראש ולא סוף, ופברא דאסנה סבינה לה, גיין דנבר, פלאי לבל אמד ואמד. ענן גברוד הגר"א שמקבים לדעה קראושה: ו' (כג) של פש"ת. נקענבר גנט לפי מה שחיי מונגים בקוקומו לתקע בשכיב מלכיות פשרית ובשביל קראושה של זבורנות, (כט) והוא סדין לפ' מה שנווגן במירגנו לתקע בכל פעם תשרית, והתקען באחרונה בשכיב קראושה אמת. דאיין קאקרוזה, (ככ) לפי של פקעה צרף לחיותה וראש ונסוף⁽¹⁾, אום בטלק פקעה זו לשני קיקיעות כמו שתקען כהונע. איין באן ראש להתקעה אחרונה ולא סוף לתקעה דאסנה, ולפיקר אין און הוליכן בל' אמר מחשבעו בנה. אלא אנו חושבין התקעה זו לתקעה אחת ארבה ונולדה לו בשכיב קאקרוזה: (כה) י"ש אוֹמְרִים שָׁאַלְלוּ וּבָרֵךְ, טעטם, זאלונן בתר מחשבעו וכטולאנן התקעה לשיטים, וממילא אין לו כלום וכביש. ואירוע לקידר ולבקע פשרית, אכן לדיין אין נפקע בכל זה דהעקר הפסיק בפברא ראהו שלא בדק, וכמו שכבב בסעיף ת. ווץ' לאו, שתקע פשרית שבריט-תקעה, והתגעה בתקעה אחרונה של תשרית שאם זה הפסיך היא נפוץ פעללה לו התקעה בשביבו, ואמ הסדר של אשית הואה בוכון עלה לו התקעה בשביבו, כי הלא מרדין התגעה סאי'קסדר אחד, ורק מפניע שאיין אוניו יוזען איזה סדר הואה הוכון אנו מזען כלם, וככ"ל בריש הסימן. ולכין לא קידיעבד (כג) על-ידי גאנאו: ומכל קוקום לכתחילה לא צו' חoil לתקע בשיתקע רק פשרית שבריט-תקעה פרועה-תקעה, (כז) ברי' שלא יצער לו מר שאיין אדריך אלא שבריט-תקעה א' פרועה-תקעה: ז' (כז) שבר אחר. ווי' בזה, דלא הפסיר סדר, ביזן שוגם התורעה שיכא עכשוו לשבריט, ששניהם הם פרועה בפרש"ת, לבך משכינן לה דק פמ' נתקל בשבריט, שאינו מפטיד השבריט עליידי זה. ועיין באואר הרט"א שמשיק דרока (כט) פשחה בנשיקה אהיה, ואמ לא קהה בנשיקה אהיה צריך לחזור ולתקע שלשה שבריט ותורעה. (כו) ייש פוקרים דסבירות קרו דאפלו קהה בנשיקה אהיה גס-בן אריך לփו' ולתקע שלשה שבריט⁽²⁾ וללמוד הפסה, ביזן שעיל-בל-גענים הפסיק באמצוע השבריט, וראוי לחוש לכתחילה להקחmir ברכריךן: (כח) שגמר התרועה. פרוש, (ס) שעשה שלשה בחרות, דקהה ביא ייד פרועה לדעה ראשונה התל' בקעיף ב. ויטעם חלקוק בין גמר לא גמר היא, (ס) רבלעמן שלא גמר הטרועה קרי קול בעלהן וראה שעדרון עסוק בהשבריט, שוגם הטרועה לא גמר וחזר לנטישים השבריט, מה שאיין בן גמר הטרועה שהוא קול שלם, ונראה שמתהיל אחריך שבריט אחר, ולכך אין מועל ביחס למלה שבר אחר אלא שלשה שבריט מחרך, ימפל מוקט התקעה הרואהו לא הפסיר גם בזה, (כט) שלא הפסיק בקהל אחר שאיתו מניגנא, דשניהם הם מענין מירעה אלא שלא עשה בחרות: (כט) ארע בפת"ת. קינוי (פ' שהחhil בשבריט שבר אחד או שבים' וחת-רכף עשה פרועה, לא אמרין דהואה בקהל נתקל, וכבל-שפין אס עשה כל שבריט ואס-רכף עשה פרועה, ביזן שהוא שלא מפניאן קול בנה בפל הסדר [ויהוא הרין] (לט) אס עשה הטרועה קוט השבריט, ואין חילוק בכל זה בין שגמר הטרועה (כו) או שלא בלה, בכל ענן הפסיד התקעה ראהו. וכן מה שפתקב או' פער'ת רצה לופט, שהחhil בפרועה ובאומצע הפסיק והתחhil לעשוה שבר אחד, ותכל פעל לנטין פש"ת, והוא סדין לענן מר'ת, דכין שאיין זה שנד בצל לאירועה שבסדר זה, הפסיר

שער הצד

(יט) ב"ח ואלה דסא. ונהנה בפ"א ר' אלימלך מה שכתב ברוך"א ור' המהgap הפשט לזרעון המכ בשוחי נשימות. ר' אלימלך בכרעת סולחן עירוך טבה אדור, ר' כהה יוזאנין זכי קיל פגיטזטן¹⁶, וגם קדעה ספּתִּירִיךְ וראפלו לזרעון ובנו סמ' אם שעאן גנטשאך אטחן זיא, ואס'ין אם גאנען גנטשאך אטחן יונר טוב לאצאת זדי סידין¹⁷: (ט') א', דנ'קה פּוֹקִים סָוּרִים גַּלְתְּחַלָּה אֶצְרָה לְעֵשָׂוֹת בְּשִׁבְעָה אַחֲתָה, עַנְּן גְּבִיטִילְוּסְךָ בְּשָׁם הַרְכָּבָשׂ וְבָן פְּשָׁקָנָפְרִישׂ וְאַפְלָלָה אֶסְמָנָה הַקְּרָאָבָהָם. (ל') מאנקהנת הַקְּרָאָבָהָם. (לכ') כן נאמר קדעת רבענו, תא קורבה סוקירן וראפלו לדידה אם שעאן בנשקה אחת זיא: (ס) אקוורונים: (לט) מאנקהנת הַקְּרָאָבָהָם מזבח בגערא. (ללא) איזריינן לפטנסקא לנויר פְּגָנָץ קִינְיָסָא פְּגָדָי לא פְּמַפְּקָנָן: (לכ') אַכְלָא אֶסְמָנָה לא הַהְנָּה קָלָל אֶלָּא לְאַמְרָר שְׁפָעָה פְּשָׁרָה קָקָע נְקָע שְׁרִיבְרִיקְעָה, בְּנָאִיא אַזְנָן בְּוּלְקָן לְעַזְרָר מְפַתְּחָה פְּקָדָה אַמְּרוּנָה של עַמְּשָׂרָה לְשְׁכְּרִיסְטִיקְעָה, קָלָל אֶל פָּנָן בְּשְׁבִילָה זו וְתַּגְנִי קָמָע קָלָא כְּפָהָר¹⁸ (לכ') מוכח בב"ז ומ"א: (לכ') פּוֹקִים: (ס) וְעַזְנָה שְׁצִוּנָה לעיל באחד ד': (ס) בְּהַרְכִּי בשם ר' יַעֲלֵל חַמְמָן סְרָאָבָן, וְעַד הַבָּהָרָה וְעַטְשָׁו לה' חממד בְּהַרְכִּי ובן עַקְמַי צוד אַזְחָה אַקְרָוִים, ואַזְנָגְנָרְיאָה קְמָבָשְׁעָךְ גְּדוּלָה פְּשָׁלְקָעָרְץָרָקָה, מְכַל פְּקָדָם לְבָחָלָה רָאוִי לְמַפְּתִּיר: (ס) פְּנַאי-אַבְּרָהָם ש"א: (לכ') פְּנַאי:¹⁹ (ס) פְּנַאי אַבְּנָהָם וְש"א: (לט) אַפְּרָוּתִים: (כ) אַלְמָה וְנָתָה, וכן פָּסָם גָּרְבָּאָר וְגָרְרָאָרִים וְמַתְּפִּירִים. וְעַזְנָגְנָרְיאָה אַגְּרָבָרִים שְׁרָאָה תְּסָלָק בֵּין פָּה שְׁפָטָב סְמָחָבָר בְּשֻׁרְחָר הַאֲפָלָל שְׁבָר אַחֲד וּבֵין תְּרוּעוֹת לעצְנָן בְּבָאָה, כל האקוורונים אַגְּרָבָרִים וְמוֹה שְׁהָקָשָׂה לְפָה פְּסָק הַקְּהָבָר קְשָׁעָן וְוְהָא מַדְרָר סְרָאָבָן²⁰: (לכ') פְּהַחְדִּיל לְפָרָעָה דָּלָא קְיִי הַסְּפָק עַל-לִידְרָה בְּשָׁלְבָרִים, וְעַזְנִי הַמְּהָפֵר אַפְלָל בְּשָׁרָר אַסְדָּר, הַלָּא בָּאָן מַרְיִי בְּהַפְּסִיק אַחֲר שְׁגָמָר הַשְּׁבָרִים,

הֲלֹכֹת רָאשׁ חִשְׁגָה בֵּין תַּקְצִים

ביאורים ותוספim

הגרא"ז אויערבך (הלכות שלמה ראש השנה פ"ב סט"ז ודבר הלכה א'ות מ') שיצא בדיעבד בשמיותה, מפני שנזהנו דעתו לשמו, ותור קל' משתחמ夷 במקום שחביבים, כפי שנזהנו במקדש לתקוע בשופר ובছצערות בבת אחת. ודעת הגרא"ש אלישיב (אשר האיש חיג פטיז א'ות יד) שיזוא זהה רק אם חשב לצאת זו חובה אפילו אם ישמע את התקועה לפני שיגמור את המילדה, אך אם לא חשב כן, לא צא.

[שעה"צ ס"ק נ]

הקלא לא פון בשייל זה וויה בתקע בלא פונעה¹⁴.

(ז) ואם התקוע כיוון אך השומע לא כיון, ובין שחזור התקוע לתקועה שבתחלת הסדר והשומע חושב שתווך עתה את התקועה שבסוף הסדר, דעת הגרא"ן קרלייך (חוט שני ראש השנה עם שם השומע טומך דעתו על התקוע, מסתבר שעלה התקועה שבfine, אך אם אין טומך עלייה צ"ע בדינו, וכן דעת הגרא"ש אלישיב (חוות המועדים עמי רבו) שבנקום שאין דופקים על הבינה ליטמן היכן אוחווים, העיצה לצאת ידי חובה היא שכיוון השומע לצאת על דעת בזות התקוע.

[משנ"ב ס"ק נ]

ראפלו הינה בונשיפה אמת אם-כן צרייך לחדול ולתקע שלשה שברים¹⁵.

(ח) מבואר בדבריו, שאף שמתוקן ותווך את התקועה הרואה בתרן כדי הנשימה של התקועה שאינה ראייה, אין בקר היסרון, וכן כתוב בשורת מהרייל ייסקון (קו"א ס"י ה א'ות עז) שמובואר בכך שיצא (אללא שכותב שלעתה חרוא"ש יתבן שלא יצא).

אנעם, בהנחות הפלאה (נדפס בסוף השריע) מבואר, שכשלא הפסיק בנשימה לאחר התקועה שאינה ראייה, נחשבת התקועה השניה כהמשר של הראותה, והואו וועא בה ידי חובה כיון שאין לה החלה. וראה דעת הגרא"ן קרלייך (חוט שני ראש השנה פ"ד ס"ק ה) שאין צרייך לשחות שיעור כדי נשימה, אלא די בהפסק מוגע שידיה ניכר שמתחליל התקועה בדין. וראה להלן (ס"ק לד) ומה שכחובנו שם.

[ביה"ל ד"ה ומ"נ]

לא ק"ט לא ק"מ ר' לא בפ"ר¹⁶).

(14) משמע שאם היה מאירך בתקועה בשיעור ט' בחות, היו התקיעות כשרות כהogn אף על פי שלא האירך בתקועה כשיעור השבירים (הנקרים בתורה 'תערעה'), אך השפת אמרת (ראש השנה לא, ב ד"ה במשנה) החמיר בויה ווראה בארכות חיים לראה הלוות ראש השנה או' יא בשם דרשבי'א, ובחי הרשב"א ראש השנה לא, בז). וככתוב בספר מועדים חמנים (ח'יא ט"י ה ע"ז) שאף שלזינא נכו הפטוקם שאין צרייך להחמיר בז, מימ' יש מחמירים בדבריהם כדי לצאת ידי המצווה ביל פפקוק, וכן דעת הגרא"ש אלישיב (אשר האיש חיג פטיז א'ות על מה שרצוי להזכיר על זה).

[שעה"צ ס"ק יח]

ובאפקת בקצת פשלקון צרכו טוקה פאה, בפקה און יויאין גדי כל הצעות¹⁷).

(15) וכן מבואר בשווי הרב (ס"ט), שהוא שמאיר ברומייא שתוקעים בשתי נשימות הדינו במקום שהמנגה קר, ואין לשנות מהמנגה מפני המחלוקה, אך במקומות שאין מנגה קבוע יש לעשות בדעת השווי"ע (ודלא באש דת (סט"ז עב' ט) שכותב שלפי הרמי"א אין יוצאים בנשימה אחת), וכן כתוב הקצרש"ע (ס"י קבט סי"ט) שיש לעשות, וכן הכריע החוויא (או"ח ס"י קלו ס"ק ב) למשעה, שנובנו לשותה מדעת השווי"ע, וכן בתב בלהו ארץ ישראל שכן הארץ שמן המנגה בארץ ישראל.

[משנ"ב ס"ק כ]

של פון קרייך צרייך לתקועה בז ר' ואש וטומך¹⁸.

(16) וכן לעניין אמרת 'הרי רצין' לאחר התקיעות, הזוהר הגרא"ז מבריך (מועדים חמנים חי'יא ס"י ה ע"ז) שלא להתחליל לאומרו עד סוב התקיעות ממש, מפני שתקועה שאין שומעים את בולה אינה מוחשבת בתקיעת, וכשאמרת את 'הרי רצין' חושב שכבר יצא ואינו מכובן לשמשו.

אכן, לעניין מקראי שבעודו מקראי התחליל התקוע דעת

הלו^אות ראש השנה סימן תקצ תקצא

ראשותה: ח' אם הפסיק בתרועה (ל) בין תקיעה לשברים או שהפסיק בשברים (לא) בין תרועה לתקיעה, (לב) יוכן אם הריע שתי מטרונות זו אחר זו, או שתקע אחר התרועה תקיעה (ט) (לה) *במחלוקת שלאו לשם תקיעה והפסיק בה בין תרועה לתקיעה, או לאחר שתקע שלשה שברים (לה) *תקע (ו) והפסיק ואחר-תקע שברים אהרים ונפללו שבר אחד. בכל אלו קו קסק ותקסיד גם (לה) תקיעה וראשונה: ט אם קבע שני פש"ת או שני פש"ח או שני פ"ה בתהן ויתעה בשליש, ואני אדריך לבוד אלא לאחרון שטעה בו. ט' אם קבע בצד (ט) הרכבת של השופר (לו) לא צא: הינה לאחר שקבע אומר השליח-צבר פסיק (ט) נזק אשרי העם יודיע תרועה ואשרי מוחוריין בupper למקומו:

תקצא סדר תפלת מוסף ביהיד, ובו ח' סעיפים:

תקצא סדר אפלת מוקף ביחיד, ובו ח' סעיפים:
א) יתפלל סבב בלאש תפלה מוקף משע ברכות, בושלים-אבות ותפלל גמ"ן עלה בלאש:
 כה רב.

שערית תשובה

(ט) במתעפף, מילא פוך בנה לרָאַן קני פְּקָדָק, ע"ש: (ט) זה פרט. אבל [ט] אֲשֶׁר קָם ב-כֹּה שְׂמָךְ עַד קִרְבֵּן גָּנְגָה, וכי' אַבְּזָרָקָעַ וְכ' בְּסִדְרֵי קָאָרָי זָל וְכ' בָּאִיר בְּשָׁם כְּפִים, וְהַהֵּן גָּוָגָטָן: כן סבל מושעה בפרקיה כתף פפל החקל לטרע פשר במ"ש ס"ג, וזהו אם חתול יתקוף ואין יכול שלוחה מה כתול חתול לתקוף שנית נזעקה הכל למקיחת א". ב"ע, דיל' ה' הַפְּגָלוֹת בְּשָׁרִת וְגַעַגְעַת שְׁלָמִיבָּח בְּרוּךְ שְׁלָמִיבָּח הוּא מעין שתורה הש"ש לו לתקף, משא"כ כשלועה בפראזה קעט פשלחים או ב' גוראות זה צורת זה לא ציא, והיה אם שול ביטמת לה שלא צוריך תוקפה סי' וב' ואם טעה בתקינות דאזרת תפללה אין כך פלום. רק בדמייש ובמאנד בון, עין טין ומ"א: (ט) הרחוב. וסייעו: מן המ"ר קראותיה: (ט) אשרי. והארוי פתח שמאלר אשורי העם עד מורים קרנינה:

באור הלהם

* או שחתוך בשרים בין גירוחה לתקינה. אין קמישת ברודה זקנין אפרהימ. והא מטה¹⁷. לשארו אהונט בערך ותוקן כאם אטשרטן וכגון שצחה שברים 180 פטרוטה ופפסיד נס פקיעת רושקה ואשובה. וכךין שצחה טפללה שפברינריה דזין שיב כי פפק ליזי שפערם. * קמוץקען שללא לסתות פקעה ובי. אין משגה ברורה ממה שפטבונו בשם היגן אנטקען. ומכל קומן לפקעה גזאי טוב לחץ לדעת הקטב, וזלגן אידר אנטקען. ולזר בפלקט שפערינכטיט קובען זה אצל ה²⁶. שלוא יקען בפערינכטיט אחות עד שאקערד אקערט זאם לאין לא יקען על פקער, אך שאין גומער שברום-פוזעה באנטו פמיר וויי: (לא) בין תרעה לתתקינה. מיט גסבן בתר'ת הבניט שברום אחר גורעה, והוא הדרין אם הבניט קומן פרועה, ובכל זה אפלו לא במר את השברום, ובכבל. וויש אקומות שדרון ליבס בסוף תרעה בקהל אלר. ווין גומער גומער קירעה ראנזעה: ח (ל) בין פרועה לשברום¹⁸. הינו ברכש'ת המביס פרועה קומן שברום, והוא פרין אם הבניט אחו שברום, ואפלו אם לא צמר הפרועה, וככבל. וכן בתשר'ת אם עשה התירועה קומן שברום, הפסיד בז' נס קיינע דראפעה. וויש מאקווטים שמקלין במשר'ת וסכירות לה, וכךין שפערעה שיכא בנה הפסיד אלא שהקדימה, אין אירק לעזיר להקעה ראנזעה אלא גומער שברום-פוזעה באנטו פמיר וויי: (לא) בין תרעה לתתקינה. מיט גסבן בתר'ת הבניט שברום אחר גורעה, והוא הדרין אם הבניט קומן פרועה, ובכל זה אפלו לא במר את השברום, ובכבל. וויש אקומות שדרון ליבס בסוף תרעה בקהל אלר. ווין גומער גומער קירעה ראנזעה: ח (ל) בין פרועה לשברום¹⁹.

לשברם. ובן יש מבעל הפקידה שאנים נמכרים במלוכה זו, ובקשושין חרוצה מתחילה בו בקהל אורה ונגאה הפתלהו בעין שברים. גם זה לא שפוי עברי: (לב) וכן אם הרץ שתי תרעות זו אחר זו. דרכ ששליקם פגניא, אבל מקרים בין שכיר גמר אמרת בבלשותו, תורה השגה קנא נפסק⁽²⁾, וזאת קשחפסק בצלם, ראמ עלאן בנימיה אמרת גניא בירועה ארוכא, וכורחה לאען שכירים: (לט) כמחעסן יכזיר, פגניא כרכחים מצדר דיש יהל פונה דמתעסן לא חשיב רקעה כלל, והוא לה פאלא שמע קל אחר ביצים, שלא קשיב קפסק ערקי ר' והקסיך וכו': (לו) שוק והקסיך וכו'. נית שקה בPsi נשים, ראמ קה בקנימה האחת נחשב באחת וכשר, והוא ייכיל להוטר כמה שכירים. גודלעיל בסעתי ג' והוא סדרן אם התחיל למקש ואיזן פיקול עיליה בעה ומתחיל לתהע שניהם, גומחת כפל לתקיעה אחות⁽²⁾ [אחרוניים]: (לה) תקעה וראשו. ואם גבר פקע גם בקיעאה אחורנה, אותה רקעה עוליה לו במוקם תקיעאה ראשותה⁽²⁾ וגונדר משם איןיל על פקער. ואם לא גבר עד שעופר בפיין אטר, בנין שטומד קפיש'ת נזבר שטעה קפיש'ת, גומר כל פסיון ואחריך חזר ותווע פערית פעם אהרת. ואדי-על-גב שהפסיק באמצעות הפני דחשורת בקהלות אהרות אין בכך כלום, פין שבכל בבא בגין עצמו לא הנה הפסק בקהלות אהרות. ודע עוד, זבקל זה אפלו פקע בפקיעות דמאנש אדריך לחזר, ולא אמרו דנסמן צל פקיעיות דמאנש. ורקין שבנו על אלו צרכ לעשון שלגון, וגם בפקיעות דמאנש צרכן לחדן דכם גערין, אבל אם פעה בפקיעות טשא אחר הקפהה אין בך בולום⁽²⁾ [מ"א ריש"א]: ט (לו) לא נצא. ורקיב זעפער שופר ברוועה, וזבקלן קנייל רוזה למור זען טשא אחר הקפהה אין בך בולום⁽²⁾ שהאל מעכירות מחייבים בראשו בע אריה לטלען בו, דהיתם במקום הקידר וח'א בשם הר' העברתו, בלמר בדעת תמונה דבצלו שהאל מעכירות מחייבים בראשו בע אריה לטלען בו, דהיתם במקום הקידר וח'א בשם הר'

א (א) יתפללו הציבור ובכ"י תפ"ע (רכובות). ואכן ר' רצון לזכר: "מן הפטר קראתי לך": והיריטב"א בסוכה, וגם ר' רצון לזכר: "מן הפטר קראתי לך":

שער הצעיר

לבד שבר אסיד היה עטן פק', והסתמך לזרע פשעתו. ולבסוף נזקף בפערת הדרון, והוא נטהר מפשעיו. אך אם לא יתגלה בפערת הדרון, יתגלו בפערת השמיים. וכך יתגלו בפערת הארץ, ויבוא לארץ ישראלי שפחה לשברים הארץ, ופה יתגלו מה שחויה בפערת הארץ. ואלה נשבין לו הפוך, גלא דם מפני שלא הפסיק בין כתף שברים ובין כתףיהם אלא שתחזיר לזרע פשעתו. ואנו אזכיר את הטענה שפונה בפערת הארץ, ונאנו אזכיר את הטענה שפונה בפערת השמיים.